

KORZENISTY (1) *ai*

o jasne.

sg m N korzenisty. ◇ [n G korzenistého.]

Sł stp w innym znaczeniu, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) – XVII(XVIII) w.

Przymiotnik od „korzeń” ‘narząd rośliny’; mający wiele korzeni; radicosus Mącz, Cn: Radicosus, Korzenisty. Mącz 345b.

[W przen: ma lie im [rozumom naszym] wrzucić co ná drógę kámenistého/ pniewistého/ y korzenistého/ iżby przez to idąc pilnie pátrzyć/ y gdzie nogę ftáwić/ obaczyć vmiály. SenekaGórń 245 (Linde).]

ZCh